

gereden zijn, in de kroeg bij de punch blijven zitten, en ze dan naderhand in vollen ren achterna hollen?"

— „Ook dat niet!"

— „Wil-je ook van je leven niet — Mine, kijk daar staat ginder zoo'n mooi viooltje, dat blauwe meen ik, haal me dat eens, ik vindt dat zoo'n plezierigen geur! — „Wil-je" — ging hij voort, toen Mine wegliep — „je ook van je leven niet met die sakkermentsche boerenmeiden afgeven?"

— „Maar, meneer de „Entspekter! wat denkt u van mij!" — zei Rudolf knorrig, en keerde zich om.

— „Nu, nu!" — zei Bräsig — iedere zaak moet vooraf beklonken worden, en één ding zeg-ik je: voor iederen traan, die mijn petekind om jouwentwil vergiet, draai ik je een keer den nek om!" — en daarbij zette hij een gezicht, alsof het dadelijk gebeuren zou. — „Dank-je wel Mine!" — zei hij, toen het meisje hem de bloem bracht, en hij rook er eens aan, en stak ze in zijn knoopsgat. — „En kom nu hier, Mine! nu wil ik je mijn zegen geven!"

Van heel dit allerliefst tooneel kwam bij Junckermann's optreden als Bräsig niets terecht. Het was op het tooneel eene verzameling van karakaturen. Bräsig zelf had zich voor het comisch effect zoo dwaas toegetakeld, dat hij allen humor uit het oog moest verliezen, en niets anders dan een potsierlijken grappenmaker kon voorstellen.

Te huis gekomen nam ik Ut mine Stromtid ter hand, en genoot den fijnen humor op nieuw. Zoo iets is bijna niet op het tooneel te brengen. De ruw comische opvatting van Junckermann was zeer ver verwijderd van Reuter's geest. Men zou een kunstenaar als Jan Jacob Cremer moeten noemen, indien er sprake mocht zijn van eene eenigszins dragelijke voordracht van Reuter's proza. Reuter herinnert herhaaldelijk aan J. J. Cremer. De boerenwereld van Voor-Pommeren en Mecklenburg komt in vele opzichten met de Holsteinsche, Oost-Friesche en Noord-Nederlandsche overeen. De kleine novelle: Woans ik tau en Fru kam schijnt mij zeer verwant aan onze Over-Betuwsche novellen. Beiden — Cremer en Reuter — spreken in dien lichtschertsenden, naïeven toon, die zoo moeielijk is bij de voordracht.

Het schijnt mij evenwel zeer natuurlijk, dat de werken van Reuter ten onzent nog populair blijven, als stierf de vriendelijke auteur reeds in 1874. Onlangs zag ik eene geïllustreerde uitgaaf 1), waarbij twee nog in het Nederlandsch onvertolkte werken van Reuter: De Reis' nah Bellegen (1855) en Kein Hüsung (1857) in eene vertaling van Ds. B. ter Haar Bz. beloofd worden.

Onder Reuter's werken neemt Kein Hüsung eene zeer eigenaardige plaats in. Voor het eerst en het laatst doet de verontwaardiging hem spreken. Ieder weet, dat Reuter in zijne: Schurr-murr-wat tausamen is schrapt ut de hochdütsche Schöttel, ut den Plattdütschen Pott, ut den Missingschen Ketel (1861) zijne geboortestad Stavenhagen heeft geschetst. Met fijne ironie tuchtigt hij daar lachend de ondragelijke tyrannie der groothertogelijke regeering. Maar in Kein Hüsung spreekt hij in den ernstigen toon der verontwaardiging. Hij wist hoe zijne arme Mecklenburgers door den Groot-Hertog allergenadigst werden asgeran-

1) Alle de werken van Frits Reuter, bewerkt, de Poëzie door Ds. B. ter Haar Bz., de Proza door G. Velderman, Geïllustreerd door Lau, Pietsch, Spekter, Wilm Steelink en E. Witkamp. Jun., Rotterdam, D. Bolle, (zonder jaartal).